

RESSÒ DE LA PARAULA

Déu i el Cèsar (Déu i el poder polític)

No podem deixar de banda la mirada sobre el món de la política, encara que sembli un exercici complex, principalment quan cal prendre decisions importants que afecten l'exercici del poder, com és el cas de les eleccions democràtiques. És responsabilitat ciutadana, però sobretot és responsabilitat del cristià conscient. No oblidem que, com ens ha recordat el magisteri dels papes recents, la política mereix l'estima d'un dels més valuosos serveis que una persona pot prestar a la societat: és exercici de caritat social.

Aquesta mirada al món del poder polític mai no ha faltat a l'Església, des dels mateixos començaments. Sant Pau, el Llibre dels Fets dels Apòstols, la Primera Carta de Sant Pere, es van esforçar clarament a mostrar que els cristians no eren per si mateixos cap amenaça per al poder establert. Sempre va pesar molt la màxima de Jesús: «Doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu» (Mc 12,13-17). Paraules alliberadores, principi de secularitat, en el sentit d'autonomia de les realitats temporals.

Una altra cosa era si aquest poder s'entengués com a «teocràcia», és a dir, quan el propi poder es presenta com avalat per l'autoritat divina, i adornat amb les seves propietats: així les autoritats jueves del temps de Jesús o fins i tot el mateix emperador romà (*divus*) quan exigia la submissió deguda a la divinitat. És en aquests casos quan els cristians van seguir aquella màxima que va sortir dels llavis de Pere i Joan en respondre a les pretensions del Sanedrí. Una màxima que va ser present en el fons de tots els successos martirials de la història: «Cal

obeir Déu abans que els homes» (Ac 5,29). Ni els homes, ni cap poder polític són Déu, ni poden exigir res que només Déu pot demanar en justícia.

No pensem que aquesta pretensió de «divinització» de l'autoritat va ser cosa de l'antiguitat. Avui persisteix, alimentada per ideologies messiàniques, que es resisteixen a acceptar una instància per sobre d'elles, donant lloc a règims polítics totalment repressius. El filòsof Jean Guittton escrivia en el seu *Testament Filosòfic*:

«Si Déu no està per sobre del poble, és el poble qui es converteix en Déu, la llei humana en voluntat de Déu, el dret humà en dret diví. La llibertat de pensar de manera diferent a l'opinió pública es torna idèntica a la blasfèmia. No hi ha llavors ni democràcia, ni llibertat, ni laïcisme» (Jean Guittton, *El meu testament filosòfic*, Madrid 1998, 191. En conversa en Fr. Mitterrand).

me» (Jean Guittton, *El meu testament filosòfic*, Madrid 1998, 191. En conversa en Fr. Mitterrand).

Que Déu Pare estigui per damunt de tots nosaltres, de tots els poders, en primer lloc, és alliberador, perquè Déu és saviesa i amor, veritat i llibertat. Però, a més, és il·luminador del món i de la història, i els cristians, en rebre aquesta llum a través de la fe, projecten sobre les persones i els esdeveniments aquesta llum: fan avançar la història cap al Regne de Déu, que Jesucrist va portar al món.

En el moment de votar coincideixen en el cristià dos pensaments aparentment contradictoris: ha de triar el projecte polític més pròxim al Regne de Déu i alhora està convençut que no pot demanar un projecte polític que encarni aquest Regne, ni en el contingut de les seves propostes, ni en les formes o els mètodes. Per a això té l'ajuda de la Doctrina Social de l'Església, que és la llum de l'Evangeli sobre les realitats socials i polítiques.

Una tasca essencial, per tant necessària per a tots, i un repte que Déu mateix posa davant la nostra llibertat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

S'acosten les vacances

En una reunió d'un equip de matrimonis se suscità el tema de les vacances i els fills. Tots els tenen més petits de catorze anys. Constatem que molts, la majoria, van a colònies o a campaments i això ocupa part del mes de juliol. Resten, però, una colla de setmanes, entre elles les que coincideixen amb les vacances dels pares. El tema derivà cap a les possibilitats formatives a treballar i, en especial, les relacionades amb el creixement en la fe.

És ben cert que el temps de vacances ofereix moltes possibilitats a la vida familiar que convé aprofitar. Temps tranquil per parlar i per deixar parlar els al-

tres, per allargar les sobretaules, per escoltar els fills i els nets, per abordar temes que en el dia a dia ni es toquen, perquè els avis parlin de quan eren joves, de com vivien i es divertien, i dels familiars que els van ajudar a créixer i fer-se grans, també els pares es poden explicar. En un context dialogal, que els joves hi puguin dir la seva. Temps per fer família, per crear sentit de pertinença.

Tots d'acord en la bondat d'aquest plantejament, passaren al capítol de les

concrecions. Un dels presents apuntà que, a la seva família, feien una llista de temes que interessaven a petits i grans i els anaven tractant, al vespre, abans de sopar; un altre va proposar, com una bona opció, fer una pregària familiar, abans d'anar a dormir; una tercera va ser anar d'excursió a una ermita i fer-hi una estona de pregària; una altra possibilitat va ser la de seguir una catequesi d'estiu, els pares feien de catequistes; el contacte amb la natura —excursions, pujades

a un cim, recórrer un riu— oferien, també, possibilitats de reflexió i pregària...

Les possibilitats són moltes. També cal considerar la conversa amb el qui veus una mica o molt afeixugat o la conversa matrimonial en un context de pau. Qualsevol activitat o iniciativa en aquest sentit és positiva. Això sí, les activitats convé preveure-les, preparar-les amb temps, posar-hi entusiasme, bona voluntat i constància. Déu Pare també hi fa la seva aportació. «Els van respondre: Creu en Jesús, el Senyor, i us salvareu tu i tota la teva família» (Ac 16, 31).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Dios y el César (Dios y el poder político)

No podemos dejar a un lado la mirada sobre el mundo de la política, aunque parezca un ejercicio complejo, principalmente cuando hay que tomar decisiones importantes que afectan al ejercicio del poder, como es el caso de las elecciones democráticas. Es responsabilidad ciudadana, pero sobre todo es responsabilidad del cristiano consciente. No olvidamos que, como nos ha recordado el magisterio de los papas recientes, la política merece el aprecio de uno de los más valiosos servicios que una persona puede prestar a la sociedad: es ejercicio de caridad social.

Esta mirada al mundo del poder político nunca ha faltado en la Iglesia, desde los mismos comienzos. San Pablo, el Libro de los Hechos de los Apóstoles, la Primera Carta de San Pedro, se esforzaron claramente en mostrar que los cristianos no eran por sí mismos ninguna amenaza para el poder establecido. Siempre pesó mucho la máxima de Jesús: «Dad al César lo que es del César y a Dios lo que es de Dios» (Mc 12, 13-17). Palabras liberadoras, principio de secularidad, en el sentido de autonomía de las realidades temporales.

Otra cosa era cuando este poder se entendiera como «teocracia», es decir, cuando el propio poder se presenta como avalado por la autoridad divina, y adornado con sus propiedades: así las autoridades judías del tiempo de Jesús o incluso el mismo emperador romano (*divus*) cuando exigía la sumisión debida a la divinidad. Es en estos casos cuando los cristianos siguieron aquella máxima que salió de los labios de Pedro y Juan al responder a las pretensiones del Saneodrín. Una máxima que estuvo presente en el fondo de todos los sucesos martiriales de la historia: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres» (Hch 5, 29). Ni los hombres, ni ningún poder político son Dios, ni pueden exigir nada que solo Dios puede pedir en justicia.

No pensemos que esta pretensión de «divinización» de la autoridad fue cosa de la antigüedad. Hoy persiste, alimentada por ideologías mesiánicas, que se resisten a aceptar una instancia por encima de ellas, dando lugar a regímenes políticos totalmente represivos. El filósofo Jean Guitton escribía en su *Testamento Filosófico*:

«Si Dios no está por encima del pueblo, es el pueblo quien se convierte en Dios, la ley humana en voluntad de Dios, el derecho humano en derecho divino. La libertad de pensar de forma distinta a la opinión pública se vuelve idéntica a la blasfemia. No hay entonces ni democracia, ni libertad, ni laicidad» (Jean Guitton, *Mi testamento filosófico*, Madrid 1998, 191. En conversación en Fr. Miterrand).

Que Dios Padre esté por encima de todos nosotros, de todos los poderes, en primer lugar, es liberador, pues Dios es sabiduría y amor, verdad y libertad. Pero, además, es iluminador, alumbrando el mundo y la historia, y los cristianos, al recibir esa luz a través de la fe, proyectan sobre las personas y los acontecimientos esa luz: hacen avanzar la historia hacia el Reino de Dios, que Jesucristo trajo al mundo.

En el momento de votar se dan cita en el cristiano dos pensamientos aparentemente contradictorios: ha de elegir el proyecto político más cercano al Reino de Dios y al mismo tiempo está convencido de que no puede pedir a un proyecto político que encarne ese Reino, ni en el contenido de sus propuestas, ni en las formas o los métodos. Para eso tiene la ayuda de la Doctrina Social de la Iglesia, que es la luz del Evangelio sobre las realidades sociales y políticas.

Una tarea esencial, por tanto necesaria para todos, y un reto que Dios mismo pone ante nuestra libertad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Un pas més vers el diaconat

A la Parròquia de Sant Joan (Vilanova i la Geltrú) es va viure, el passat diumenge 25 de juny, un moment especial per a l'Església diocesana i universal. Sis candidats al diaconat permanent donaren un pas més en el seu camí vers l'ordenació.

Van ser admesos a ordes, Raúl Juste (Sant Feliu de Llobregat) i Miguel-Humberto Prada (Vilanova i la Geltrú). En canvi, Santiago-Bonifacio Collantes (Sant Andreu de la Barca), Francisco-José Gonzá-

lez (Viladecans), Antonio-José Herrera (Gavà) i Felip Solé (Mediona), van rebre el ministeri de l'acollit.

Els confiem a la pregària de l'Església i donem gràcies a Déu per la seva resposta a la crida.

Els diaques, en comunió amb el bisbe i els seus preveres, estan al servei del Poble de Déu en el ministeri de la litúrgia de la Paraula i de la caritat. Actualment, a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat hi ha 19 diaques permanents.

Torna l'Eucaristia Missionera

La dinovena Eucaristia Missionera arribarà a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, el pròxim dissabte 15 de juliol a les 11 h, a la capella de la Casa de l'Església. Les delegacions de Missions de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat assistiran a la celebració presidida pel bisbe Agustí

Cortés, en un acte que vol comptar amb tots els missioners i missioneres diocesans retornats, els que estan de pas, també amb els seus familiars, i col·laboradors de les delegacions de Missions. Serà ocasió també per pregar i recordar els missioners d'arreu que es troben en països de missió.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

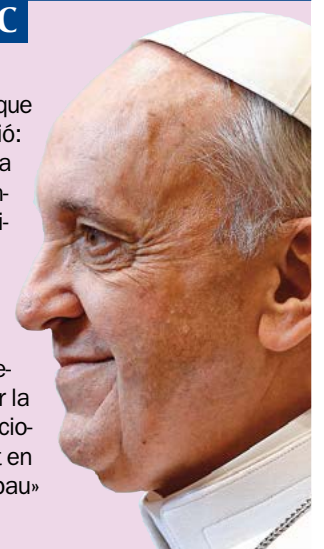

@Pontifex_es: «Cada-cun de nosaltres necessita de l'altre, i fins i tot la feblesa, si la vivim junts, pot convertir-se en una força que millora el món» (14 de febrer).

@Pontifex_es: «L'anunci de l'Evangelio no surt de nosaltres, sinó de la bellesa del que hem rebut gratuïtament, sense mèrit: trobar a Jesús, conèixer-lo, descobrir que som estimats i salvats. És un do tan gran que no podem guardar-lo per a nosaltres i sentim la necessitat de difondre'l» (15 de febrer).

@Pontifex_es: «La Paraula de Déu, que es dirigeix a tots, crida a la conversió: quan entra en nosaltres, transforma el nostre cor i la nostra ment, ens canvia, ens porta a orientar la nostra vida cap al Senyor» (16 de febrer).

@Pontifex_es: «Déu mai ens deixa sols, però, per a donar-nos una mà, espera que li demanem. És necessari, llavors, aprendre a distingir la seva veu per mitjà de l'oració silenciosa, el diàleg íntim amb Ell, guardant en el cor el que ens fa bé i ens dona pau» (18 de febrer).

El Sínode avança: *Instrumentum Laboris*

El 20 de juny es va fer públic i es va presentar a la sala de premsa del Vaticà el document d'orientació per als treballs del Sínode sobre la sinodalitat, que farà la primera sessió a l'octubre de 2023. Es tracta del document anomenat *Instrumentum Laboris*.

Però, com s'ha arribat a aquest text?

Els fruits de la consulta sinodal es van anar recollint a cada bisbat, durant la fase diocesana, i es van enviar a les conferències episcopals. Aquestes reunides per àrees geogràfiques (fase continental) van elaborar una síntesi per a la Secretaria general del Sínode.

En aquest procés, la tasca més important ha estat la de discernir les prioritats que caldrà abordar en la primera sessió de l'assemblea sinodal el mes d'octubre d'enguany. Aquest treball de discerniment és el que ha quedat reflectit en el recent document *Instrumentum Laboris*. Sense cap mena de dubte, aquesta serà una bona eina de treball per a la segona fase,

però sense oblidar-nos que la finalitat de tot el procés sinodal, no és la de produir documents, sinó obrir horitzons d'esperança pel compliment de la missió de l'Església (DEC n. 6).

A l'*Instrumentum Laboris* hi ha quinze fitxes, que aporten una visió dinàmica del concepte mateix de sinodalitat, i dues grans seccions: l'A, que destaca l'experiència dels dos darrers anys i el camí a seguir per arribar a ser cada cop més Església sinodal; i la B —titulada Comunió, missió, participació— que destaca les «tres prioritats», al centre del treball a l'octubre de 2023, vinculades als tres temes principals:

- Crèixer en la comunió acollint tothom, sense excloure ningú.
- Reconèixer i valorar la contribució de cada batejat amb vista a la missió.
- Identificar estructures i dinàmiques de govern mitjançant les quals articular la participació i l'autoritat al llarg del temps en una Església sinodal missionera.

Instrumentum Laboris

Sínode 2021-2024

Un Texto

15 Fichas de trabajo

La sección A Por una Iglesia sinodal. Una experiencia integral

La sección B Comunión, misión, participación. Tres temas prioritarios para la Iglesia sinodal

Els delegats diocesans es reuneixen amb el bisbe Agustí a la Casa de l'Església

Habitualment hi ha dos moments de reunió dels diversos delegats diocesans amb el bisbe Agustí: a l'inici i al final del curs.

Aquesta darrera cita va tenir lloc el dimarts 27 de juny, a la Casa de l'Església i va ser ocasió per intercanviar les valoracions de cada àmbit pastoral sobre el curs transcorregut.

El bisbe Agustí va proposar, a l'hora de pensar en el curs vinent, la idea clau de sentir-nos, des de cada àmbit pastoral, «poble cridat». És a dir, poble, comunitat, per superar els individualismes i actuar amb sentit de pertinença a un col·lectiu més ampli, l'Església. I per altra part, «cridat», convocat, que

respon a una crida, tant individualment com col·lectiva.

També es va comunicar que la línia de treball per al proper curs, com a nexa transversal, serà aprofundir la cultura vocacional, des de l'escolta, l'acompanyament i el discerniment. Per tant, es mirarà d'intensificar l'atenció a la vocació cristiana de tots els batejats i també les vocacions particulars.

Una altra part de la reunió es va dedicar a divulgar entre els delegats la documentació recentment generada per la diòcesi en relació a la protecció dels menors i persones vulnerables: el protocol i el manual de bones pràctiques davant l'abús sexual de menors i persones vulnerables.

AGENDA

► Mare de Déu del Carme.

El proper diumenge 16 juliol, a les 18 h, el bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia al monestir de les carmelites de Vilafranca del Penedès. Serà una ocasió per celebrar la titular del monestir i també per recordar les cinc monges, ancianes, que al llarg de l'últim any han arribat al cel. Amb agraïment pel testimoni de fe i oració que ofereix aquesta comunitat de vida monàstica, l'encomanem a la Mare de Déu.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Gn 28,10-22a / Sl 90 / Mt 9,18-26]. Sant Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Bolta, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i màrtirs a Damasc.

11. □ Dimarts [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat patriarca dels monjos d'Occident, patró d'Europa i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes. Sant Pius I, papa (140-155) i màrtir; santa Olga, reina.

12. ■ Dimecres [Gn 41,55-57;42,5-7a.17-24a / Sl 32 / Mt 10,1-7]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernàndez, prev. i mr.

13. ■ Dijous [Gn 44,18-21.23b-29; 45,1-5 / Sl 104 / Mt 10,7-15]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena.

14. ■ Divendres [Gn 46,1-7.28-30 / Sl 36 / Mt 10,16-23]. Sant Camil de Lellis (1550-1614), prev., fund. Servents

dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda.

15. □ Dissabte [Gn 49,29-32;50,15-26a / Sl 104 / Mt 10,24-33]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, card. (franciscà); sant Antíoc, metge, mr.

16. ■ Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 55,10-11 / Sl 64 / Rm 8,18-23 / Mt 13,1-23 (o bé, més breu: 13,1-9)]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar.

Diümenge XIV de durant l'any (A)

COMENTARI

«Accepteu el meu jou que soc benèvol i humil de cor»

Escribes i fariseus presumien de conèixer molt bé Déu i el seu ensenyament i se n'enorgullien. Però les paraules de Jesús ens indiquen un altre camí: *Us enalteixo Pare perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos.* Només des de la senzillesa i la humilitat podem arribar a comprendre Déu. Perquè aquest coneixement és un do de Déu: *Fora del Pare, ningú no coneix veritablement el Fill; igualment ningú no coneix veritablement el Pare fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.* Per tant, ens cal demanar a Déu aquest coneixement des de la senzillesa i des de la nostra ignorància. Però amb molta confiança: *Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar.* No ens cal fer grans esforços: *fiar-nos i confiar en el Senyor que ens recorda: Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo soc benèvol i humil de cor i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau i la meva càrrega, lleugera.* Un cop més el camí és la humilitat a semblança amb el nostre Mestre. I sí, ens cal portar el seu jou, un jou no pesat sinó suau i lleuger perquè el seu jou bàsicament és l'amor. És el jou del Senyor que ens estima, que és bo amb nosaltres. La mateixa idea la trobem a la primera lectura. Parla del *rei de Jerusalem, que és bo i salvador, muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera.* No ve com a triomfador i dominador: *Allunyarà de Jerusalem els cavalls i els arcs dels guerrers seran bandejats.* És un rei humil i de pau: *Adreçarà a tots els pobles paraules de pau.* I l'apòstol Pau subratlla que la nostra vida ha d'estar moguda *per l'Esperit que donarà la vida als nostres cossos mortals. Si visquéssim per la carn moriríem; en canvi si per l'Esperit fem morir les obres pròpies de la carn, viurem.* La vida es troba només en deixar-nos endur per l'Esperit. Ens cal demanar des de la senzillesa i la humilitat el coneixement profund de Déu, un coneixement que ens ha de dur a l'amor autèntic, a la vida plena.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia de Zacaries (Za 9,9-10.13,1)

El Senyor diu: «Alegra't, ciutat de Sió. Aclama, ciutat de Jerusalem. El teu rei fa la seva entrada. És bo i salvador, muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera. Bandejarà d'Efraïm els carros de guerra, allunyarà de Jerusalem els cavalls, i els arcs dels guerrers seran bandejats. Adreçarà a tots els pobles paraules de pau, i el seu domini s'estendrà d'un mar a l'altre, des del gran Riu fins a l'extrem del país.»

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,9.11-13)

Germans, vosaltres no viviu segons les mires de la carn sinó segons les de l'Esperit, perquè l'esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'esperit de Crist, no seria de Crist. I si habita en vosaltres l'esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu esperit, que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals. Per tant, germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moriríeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 11,25-30)

En aquell temps, Jesús digué: «Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós. El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Fora del Pare, ningú no coneix veritablement el Fill; igualment, no coneix veritablement el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar. Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo soc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega lleugera.»

▶ Lectura de la profecia de Zacarías (Zac 9,9-10)

Esto dice el Señor: «¡Salta de gozo, Sión; ¡alégrate, Jerusalén! Mira que viene tu rey, justo y triunfador, pobre y montado en un borrico, en un pollino de asna. Suprimirá los carros de Efraïm y los caballos de Jerusalén; romperá el arco guerrero y proclamará la paz a los pueblos. Su dominio irá de mar a mar, desde el Río hasta los extremos del país.»

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendeciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / endereza a los que ya se doblan. R.

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,9.11-13)

Hermanos: Vosotros no estáis en la carne, sino en el Espíritu, si es que el Espíritu de Dios habita en vosotros; en cambio, si alguien no posee el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Y si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús también dará vida a vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros. Así pues, hermanos, somos deudores, pero no de la carne para vivir según la carne. Pues si vivís según la carne, moriréis; pero si con el Espíritu daís muerte a las obras del cuerpo, viviréis.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 11,25-30)

En aquel tiempo, tomó la palabra Jesús y dijo: «Te doy gracias, Padre, Señor del cielo y de la tierra, porque has escondido estas cosas a los sabios y entendidos, y se las has revelado a los pequeños. Sí, Padre, así te ha parecido bien. Todo me ha sido entregado por mi Padre, y nadie conoce al Hijo más que el Padre, y nadie conoce al Padre sino el Hijo y aquel a quien el Hijo se lo quiera revelar. Venid a mí todos los que estáis cansados y agobiados, y yo os aliviaré. Tomad mi yugo sobre vosotros y aprended de mí, que soy manso y humilde de corazón, y encontraréis descanso para vuestras almas. Porque mi yugo es llevadero y mi carga ligera.»